

מסורת הש"ס

(א) [לקמן טז.] תמורה ט"ה.
(ב) ד"ש ט"ז.
(ג) ויגדיל ט"ז תמורה ט"ה.
(ד) [ומילי ג': פסחים מה:]
(ה) [לקמן טז.] חולין קמ"א.
(ו) ודברים כ"ד, א' ודברים
(ז) כ"ה, א' וכן נחלק ק' כמבוא
ו"ל ואל המוקדש לא
הטא וכן הביאו ההנח"ס
בס' היתנות מלפני לא תעשה
מזה ע"כ חולין י"ח
ויע"ש חו"ל פ"א. סוף
ד"ה פ': הנה [למחזור]
(ט) ויע"ש חו"ל פ' כ': ד"ה
הנה.

תורה אור השלם

1. צו את בני ישראל
ושיחלו מן המהרה כל
צרותי וכל זבל קטל
לפני; במדבר ה ב
2. מוקד עד כהה
תשלו אל מחוץ
למחנה השחורם ולא
יטמאו את מחיצת אשר
אני שכן בחיכם;
במדבר ה ג
3. ונעשו אתו מאה כסף
ונתנו לאבי העגרה ה
החית שם רע על
המלצה ישראל ולו
היה לאשה לא יוכל
לשלוה כל נקיה;
דברים כב יט

גליון הש"ס

ימים' ד"ה אם וכו' דאמי
קשה. עיין יבמות דף ה
ע"ז תוס' ד"ה ואמרי
אליעזר:

הגהות הב"ח

(ב) גמריא במאי גמר
מנייה ואי בקרי וכו' אלא
אמר רבא (רבא) אלא
שא' אי בקרי אלא
למספרך מה למנויא שס
שכן לא עשה משנה אי
במה מניט אלא אמר רבא:
דפרספיק אלא אמר רבא:
(ג) תוב' דיה אס וכו'
דעשה שאני שיה בכל
הוא רבא: (ג) דיה העשה
וכו' קיימו רבא קיימו
מאי אלא למספר

מוסף רש"י

כל ימיו בעמוד והחזר.
הוא כל ימיו קרא יציר
הוא ונא לנמך לא יוכל
לשמה ואם שלח לא יהא
בשליטה כל ימיו, שביד
כופץ אותו להחזרה ואיט
נזקק על שילוח שנתקן
המכחיז לנשמה של עמוד
והחזר (ג' ע"ב).
דחסימה. שהוא כחב אלל
פרשה מלקות (דע"ר י"ג).

מזו ולא שמעוהו מפיו אמרת דבר זה: **כבא** ו**תנינא**. מנינו כתוב לא תעשה פין ולא קגי ליה בקיום העשה: **תנינא** חשיב ליה באלו הן הלוקין: **משום**

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

פז.

עין משפט
נר מצוה

כב א תי"ז פ"ח מהל'
נערה הל' ו פתג
עשין זו טיש"ע אה"ע פ"י
קצו סע"ף ג:
ב [תי"ז פ"ג מהל' נערה
הלכה ד]:

רבינו חננאל

בכּוּן ויִשְׁלֹחוּ מִן הַמִּחֲנֶה
 בְּחֹצֵה נֹגֵד הָיָה עֹשֶׂה
 אֶל מִדְּבַר לַמַּחֲנֶה שְׁלֹשֹׁם
 וְלֹא יִשְׁמָאוּ אֶת מַחֲנֵיהֶם
 הֵי הָאֵל תַּעֲשֶׂה לְוִלֻּקִּין
 עֲלֵי לִוְיָ וְקִשְׁאֵי לִיהִל
 וַיִּחַן אִי הָכִי אִמָּאִי חֲנִיָּה
 אֲנֹכִי שְׁנִישֵׁם אֵם יִשְׂרָאֵל
 הוּא מַחֲנִי וְלִוְיָ וְנִי
 אִם כֵּתָן הוּא לִוְיָ וְנִי
 מַחֲנִי יִשְׂרָאֵל מַחֲנִי וְנִי
 הוּא מַחֲנִי אִמָּאִי וְנִי לִוְיָ
 תַּעֲשֶׂה שְׂקִדְמוֹת עֲשֶׂה הוּא
 שְׂאִמְרָא לִי וְהָיָה לַאֲנִי
 תַּחַת שְׂמֵךְ עֲנֵה לִי וְכִיל
 שְׁלַחַת כָּל יַמִּי. וְכֹא עֲזָא
 לְפָרֹק בִּי וְהָאֵל תַּעֲשֶׂה
 שְׂפִיחָת עֲנֵה לִי וְהָיָה
 וְלִי הָיָה לַאֲנִי שְׂמֵךְ
 אִמָּאִי צִירָךְ לַאֲנִי
 גְּבוּרָה מְבֹרָאִים אֲנִי שֶׁ עַד

תנינא האבא למקדש טמא. לוקה משום דלחא הוי ללא הניחא לעשה לפי שקדמו עשה לללא וז"ל דלחא שאני הכס דאיכא חרי לאוי ולא יעמאו מחנייהו יולא יעמאו מקדשי ולא אמי חד עשה ועקר חרי לאוי דהכי משנינן בחמורה (דף ז' וס) גבי

להו לא אמר רבה
בא ותנינא כתיבא
י' ולא יטמאו את
קדש טבא אלא מאי
יום דקשיא ליה אונס
ש ישראל הוא מחזיר
לוקה ואינו מחזיר
אינו לוקה אמאי לא
א ויליקי אמר עולא
אשה באונס וליגמר
מוציא שם רע שלא
א ילו תהיה לאשה
נאמר) אם אינו ענין
יו שאם גירש יחזיר
רע לא גמר דאיכא
אמר רבי שמואל לרבה

הַנִּיחָא לְמִטָּה דְּרַחֲמֵי בִּשְׁלֹשָׁה וְאַחַר כֵּן
בִּשְׁלֹשָׁה פִּיטִם קִינְטֵרֶס
דְּקֵא לְשִׁנְיָא דְּרַחֲמֵי דְּכָל יָמֵי צַעֲמוּד
וְהַחֲזֹר וְיֵשׁ לוֹ תַּקְנָה בְּהַחֲזֹר שְׁאֵין
מִגְבֹּל הַעֲשֶׂה אֵלֶּה אֵס כֵּן הַדִּירָה
דְּלוֹ אִינֵי יִכּוֹל לְהִמָּר עֵרִיץ אֲשֶׁלֶּה
אֵלֶּה לְמַלְחָן דְּתַנִּי קִימֹו (ו) מִלֵּא אִיכָא
לְהִימָר בְּכֻלֵּי שְׁמַעְתָּהוּ פִּירֵס הַקִּטְנִי
דְּקִימֹו הֵינֵי כְּשִׁמְוֵהִירֵין אֲחוּזֵי כִּד
לְקִיס הַעֲשֶׂה הוּא מְקִימֹו וְקִשָּׁה
דָּאס כֵּן מִלֵּא סִפְרָךְ דְּלִמְלָחָן דָּאֵמֵר
קִימֹו וְלֵא מְקִימֹו אִינֵי כֵּן יָמֵי
צַעֲמוּד וְהַחֲזֹר הֵא שְׁפִיר שְׁמַעְתָּה לֵּה
דְּהִי צַעֲמוּד וְהַחֲזֹר כֵּל כְּמֵה דְּלֵא כֵּה
לְכִיד לְכָךְ נִרְאֵה דְּלֵא מִקִּירֵי קִימֹו
אֵלֶּה

בבבל וחומר אי כמה מצינו איכא למיפך^ט (כדפרכינן) מה למוציא שם
רע שכן לא עשה מעשה אלא אמר רבא^י כל ימיו בעמוד והחור וכן כי
אתא רבין א"ר יוחנן כל ימיו בעמוד והחור א"ל רב פפא לרבא והא לא
דמי לאויה^י ללאו דחסימה א"ל משום דכתב ביה רחמנא עשה יתיירא
מגרע גרע אי הכי לאו שניתק לעשה נמי לימא משום דכתב ביה רחמנא
עשה יתיירא מגרע גרע א"ל ההוא לנתוקי לאו הוא דאתא הניחא למאן
דאמר^י ביטלו ולא ביטלו אלא למאן דאמר קיימו ולא קיימו מאי איכא למימר
מדי

פ' עמוד והחור קאמער והכי קאמער ולו תהיה לנשה אם שנתה שלא יהו שלוחיה לכל ימיו הראייה. הא דאמר ר' יוחנן לא תעשה שקדמו עשה לוקין עליו הא לא דמי לאיהו ללא דחסימה שאין יוריע גרע. בתמיהה: הווא לנפוקי לאיהו אסא. עשה שאינו מתקיים אלא לאחר עזרת הללו לנחם למאן דחני בעלו ולא בעלו אלא למאן דחני קיימו ולא קיימו מאי איכא למימר. לא דחמרת וניתק לעשה ורחבתו וזמן לקיום העשה כל ימיו ולדברכיך לא דחמית מחזור ואיטו לוקה לעולם ב"ד מתקין אותו ביחול למחרת וזמן לקמן בלאו היתקע לעשה בטל את העשה חייב על הלאו לא ויול העשה ואינו נגמר עד שיבטל את העשה בדידי ביטול עולם שלא יוכל להתקיים עוד איכא מצטל את העשה אלא אי"כ מדידה שלא תהנה ממנו נדר שאין לו הפרה בדלקתן אלא למאן יייב שהעשה מתקוט של לאו הוא ואין הלאו תלוי ביטול העשה שמשעה שעבר הלאו נגמר אבל דין או יקיים העשה ויפטר או ילקה ליכא למימר כל ימיו בעמוד והחור קאי בדקאמרת שאם לא ליכא למימר יקיים לאחר זמן דאי"כ לא קיים היכי דמי לעולם הוא יכול לומר לא מקיים:

(א) גירסת רבינו בכל הסוגיא להירק מגירסת רש"י וע' רמב"ן ורע"ב א'; (ב) כ"ה גם בערך ערך קס אבל נראה לכאורה דע"ס הוא וז"ל אבל הניח את הנותר, ועי' רמב"ם בפי' המשנה ובחיבורו שחפרש דליבא בידיהו אס לא ביטל בידים רק תחילת ע"ש;

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones